

zcepeněla? Bojí se tmy, pod jejíž sukní už vypíla tolik krve? Kdopak to rozezná...

Vltava šplouchá o pilíře mostu. Jak jiná než ta slavná řeka Manzanares. A přece všechno stejné. Madrid i Praha. Tenkrát v květnu osmátricátého, když se Franta vracel domů s prostřelenou, chromou nohou, to bylo jasné. Už tenkrát. Jednou se s nimi musíme chytit. Franco a Mauří, Hitler a esesmani, potvory z jednoho zmijího hnězda.

Sladká jména žen zhanobených afrikánskou čelád-kou, Dolores, Consolación, Manuela, buclatá tělíčka děti rozbitá šrapnely, spanilé ticho bílých domků rozvrácené bombami. A kulometry, vraždící kulometry místo zvonů a kastanět.

Kamarád Nederland, zdá se, dřímá. Dřímá stojí, ruce na svém automatu. Anebo myslí také na svou zemi?

Franta Kroupa myslí s ním a za něho, jako by listo-val v obrázkové knížce. Větrné mlýny, dojnice těžkých vemen, čluny na klidných kanálech, tulipány. To je pro Frantu Holandsko. A najednou voda, nesmírná, kalná hnědá voda, lupička úrodné prsti, mošská voda, jedovatá solemi, valí se přes obraz. Tak se tím Němci chlubili ve filmových žurnálech. Tak zničili kamarádovu zemi.

Je vůbec někdo, komu dali milost? Koho nechali na pokoji?

Po půlnoci přiběhl k barikádě poručík. Místo čepice bílý ob vaz, prosakující krví z rozraženého čela. Těžkou pistoli v ruce. Unaven a udýchaný.

„Kamarádi...“ řekl ztěžka, jak mu zuby brzdily každé slovo, „kamarádi... tuhle barikádu... musíme pustit.“

„Nesmysl!“ křikl na něho zuřivě. Nemí to maskovaný nepřítel? Zbabělec? Kapitulant? Stršleli po něm divokými nadávkami, po každém slově zoufalejší a zuřivější.

Mávl jen unaveně rukou. Němci jdou po člunech přes řeku. Tam dole na břehu, ve tmě mezi skladišti, prázdnými vagóny a převrženými lodkami, je teď bojiště. Za touhle barikádou stojí ještě jedna. Už na předmostí s bočními ochranami. Tu udržíme. Ale za říčním břehem je volno, nepřehledné volno. Ztratíme-li břeh, necháme-li je, aby se vylodili, je ztraceno všechno. Mluvil, jako když ztrácí krev.

Dole u vody zapraskaly výstřely. Snad jsou teprve vprostředku. Ale snad už mají na břeh jenom skok. A pak...

„Jménem revoluce nařizuju!“

Malátně vstávají chlap za chlapem. Tuhle jejich barikádu! A bez výstřelu. Hanbou se jim točí hlava. A přece ten tam, poručík, má pravdu. Má vojenskou pravdu. Na břehu je třeba pušek. Na břehu je třeba střelců. Padne-li břeh, dobudou Němci tuhle barikádu zezadu. Všichni se zvedli. Jenom tři trvají na svých postave-ních.

Kamarád Nederland. Snad je myšlenkami tam u nich, nad kanálem, ve stínu rozstřelených větrníků, u záhonu tulipánů. U země zničené mořem.

A Franta Kroupa. Neboť on střeží dvě řeky, Vltavu i Manzanares. On zná to slavné kovové heslo, které křičeli do tváře útočícím Maurům.

Třetí je pan Brůček. Protože on, stará vojna, mord-hadry, si chce konečně jednou taky vystřelit.

Křiknou na Nederlanda, ukazují mu rukou dozadu.